

קרבת אחד גדול או שנים קטנים איזה מהם חשוב הגדול
 רש"י מדאמר הגמ' דלרבי שנים אסור להביא בדמים אחד משום דהוה גדול והביא קטן מוכח דס"ל להגמ'
 דשנים קטנים חשוב קרבן הגדול אבל למסקנא דס"ל דרבי חולק גם דמי אחד אין להביא שנים חזר הגמ' וס"ל
 דקרבת אחד גדול הוא הקרבן גדול וראיה לזה דהרי לרבנן נדר אחד במנה אין להביא שנים במנה רי לרבנן
 אסור רק בנדר גדול להביא קטן מוכח דאחד הוא הקרבן גדול וכ"כ רש"י במשנה [ד"ה אם רצה]
 צאן קדשים גרס ברש"י בהמשנה [ד"ה אם רצה] דצריך לומר על המשנה שנים אם רצה להביא בדמיהם אחד
 אע"ג דהוי גדול והביא הקטן מוכח דגם למסקנא שנים קטנים חשוב קרבן הגדול וצ"ל לשיטתו דשור במנה אין
 להביא שנים במנה אין זה משום דהוי גדול והביא את הקטן לא משום דיש קביעות של שור אחד בנדרו, וזה
 קביעות אחרת ואינו ענין לקביעות של קרבן גדול
 סיכום אחד במנה אין להביא שנים במנה לרש"י משום דאחד במנה הוא קרבן גדול לצ"ק משום דיש קביעות
 של קרבן אחד

-צריך עיון למה באמת לרבי אסור להביא בדמיו של קרבן אחד שני קרבנות ובדמיו של שני קרבנות אין להביא
 קרבן אחד אין לומר משום הפסד קדשים דהרי גם קרבן קטן אין להביא קרבן גדול יש לומר
 תקנת חכמים גזירה משום נדר דבאמר הרי עלי יש קביעות בנדר וצריך להביא כמו שנדר עוד יש
 לומר דהרי כל נדבה שאמר הרי זה כולל גם שמחייב עצמו להביא, ע"י לשון הרמב"ם ריש הלכות נדרים נדרי
 הקדש שחייב עצמו קרבן שלא היה חייב בו כגון הרי עלי קרבן או הרי זה קרבן ע"כ הרי גם באמר הרי זה
 שהוא נדבה הוא אופן שחייב עצמו בקרבן, ואם כן יש לומר דכשאמר הרי זה קרבן חייב עצמו להביא קרבן
 ושנולד לו מום צריך להביא בדמיו הקרבן שחייב את עצמו להביא ואין יכול לשנותו להביא שנים או להביא מן
 שנים קרבן אחד, וע"י לשון רש"י במשנה אם הביא יצא דכיון דאמר זה אינו חייב באחריות, ויש לדייק
 דבאמת אינו עושה כמו שנדר ולא קיים נדרו, ואף על פי כן יצא דהרי זה כמו שנאבד דאינו חייב באחריות

-אחד מכבשי הקדש אם היה לו שלשה בינוני ר' חייא בר רב ממתין לו עד שיומם ומחול ליה לקדושתיהו
 מדברי רש"י משמע שהבעלים צריך לחול קדושתו על הגדול אבל רמב"ם [פרק טז' הלכות מעשה קרבנות הלכה
 ח'] משמע דחל הקדושה ממילא על הגדול כשהבינוני הומם [ע"י בכסף משנה שם] ובאר מהר"י קורקוס
 דמתחילה נתכוון שאם הבינוני הוא תם שיביא בינוני ואם יהיה בעל מום יחול קדושה רק על הגדול

-נתערב מוכרו לצורכי עולות כתב הרמב"ם [פרק ו' הלכות פסולי מקודשים הלכה ד'] עצה למכור לצרכי עולות
 רק בקרבן של נשים שאין בו סמיכה אבל לקרבן אנשים שיש בו מצות סמיכה צריך לרעות עד שיסתאב או
 למכור כל אחד חלקו לאחד מהם והוא יעשה סמיכה, הקשה ר' עקיבה איגר בתוספות למשניות פרק ח'
 מזבחים דהרי מוכר עולתו לא עשה ולא כלום ומה שייך למכור כל אחד חלקו והניח בצ"ע ובאבן האזל
 יש לו מהלך דבקדשי קלים אף שאין יכול למכור עיקר בעלות של הקרבן להיות כפרה ללוקח, יכול למכור
 שהלוקח יהא לו זכות של אכילת הבשר, ומצות סמיכה תלוי בבעלות של אכילת הבשר ולא בבעלות של
 הכפרה [קצות סימן תו' רק למאן דאמר קדשים קלים ממון בעלים יכול למכור זכות של אכילת הבשר ור'
 חיים ס"ל דזכות של אכילת הבשר הוא למי שיש לו הכפרה ואין יכול לחלק את הזכות אכילת הבשר מבעלות
 של הכפרה, אבל אבן האזל יש לו שיטה דגם אם ק"ל לאו ממון בעלים יכול למכור זכות אכילת הבשר]